

notáře u státního úřadu politického a okolnost ta byla v protestu poznamenána. Z tohoto ustanovení jakož i z poznámek profesora Dr. Roučka k tomuto ustanovení v komentovaném vydání směn. zák. z roku 1928 jasně vychází na jevo, že se dotaz notářem státi musí. Nestačí podle názoru odvolacího soudu, by notář v posledním takřka okamžiku úkol předsevzal a na případné zjištění neznámého obydlí neměl již čas. Poněvadž dotaz se nestal, jak vychází na jevo z protestu, nebyl splněn předpoklad citovaného zákonného ustanovení a nelze také nemožnost vypátrati obydlí pokládati za zjištěnou, důsledkem toho také protest se nestal řádně. Ježto směnečná žaloba směřuje proti výstavci směnky, ježto protest se proti příjemci této směnky nestal, nastala podle § 37 směn. zák. ztráta práva směnečného proti výstavci.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu k případnému dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

D ů v o d y :

V § 98 odst. (3) směn. zák. stanoví zákon sice povinnost orgánů protestací pověřených pátrati po případě po obchodní místnosti neb obydlí směnečného dlužníka dotazem u policejního úřadu. Než povinnost tato nastává tam, kde je toho podle povahy případu potřeba a kde je to také možné. V souzeném případě byla však přesná adresa příjemcova uvedena ve směnečné adrese. Ze směnky nevyplývalo tedy, že bylo třeba pátrati po obchodní místnosti nebo bytu dlužníkově, jak by tomu bylo, kdyby v adrese bylo uvedeno, jak se pravidelně stává, jen jméno místa, bez bližšího udání, a kde by obchodní místnost neb obydlí musilo býti teprve vypátráno. Nebylo proto závadou, že se protest neprováděl dříve, byla-li jen zachována doba směnečným zákonem stanovená. Správnost adresy také co do bytu je kryta podpisem příjemcovým, jenž podle směnky měl míti na tomto místě v den splatnosti, po případě protestu, pohotově valutu pro směnečného věřitele. Ukázalo-li se za těchto okolností, že příjemce v udaném bytě již nebyl a nebylo-li pak ještě k tomu další pátrání po jeho novém bytě už možné z důvodů spočívajících v jiných okolnostech než v osobě věřitele neb úředního orgánu protestací pověřeného, nelze říci, že nebylo vyhověno požadavkům § 98 odst. (3) směn. zákona a že z této příčiny byl ve smyslu § 37 směn. zákona vyloučen postih směnečného věřitele na výstavce pro neplacení.

Čís. 13277.

Názor, že vládním nařízením ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., nejsou chráněni pachtýři větších hospodářských celků, hospodaří-li na více než 250 ha vůbec, ať již v tomto souhrnu jsou z části pozemky vlastní nebo pozemky pachtované od několika osob, — neodporuje zákonu ve smyslu § 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Návrh pachtýře, spolku cukrovarů, na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Prvý soud rozhodl, že navrhovatelce nepřísluší nárok na úpravu pachtu podle vládního nařízení čís. 164/33, poněvadž má celkem v pachtu více pozemků než 250 ha. Jest přisvědčiti vývodům rekursu, který navrhovatelka proti tomuto usnesení podala, že z doslovu § 7 cit. vlád. nař. nelze vyvoditi, že se nejvyšší výměra 250 ha pachtovaných pozemků vztahuje na veškeré spachtované pozemky, na nichž navrhovatel hospodaří, ať již je propachtovatelem odpůrce neb osoby jiné. Avšak podle doslovu § 7, zejména jeho úvodních slov, lze právem vyvozovati, že toto ustanovení není předpisem samostatným odlišného obsahu a dosahu od ustanovení předešlých, naopak jest za to míti, že případ, na nějž se vztahuje § 7, jest jen jednou eventualitou z řady, o nichž pojednává § 6, a že § 7 stanoví nejvyšší možnou výměru spachtovaných pozemků, do které vládní nařízení pachtýři přiznává dobrodiní úpravy pachtovného. Duch tohoto zákonného nařízení také vyžaduje, by nebyli chráněni pachtýři větších hospodářských celků, hospodařili-li na více než 250 ha vůbec, ať již jsou to v souhrnu z části pozemky vlastní nebo pozemky vypachtované od několika osob. Tak také se vyslovují motivy k cit. vládnímu nařízení (srovnej také čl. Dr. H. Fuchse, Juristenzeitung 1933 č. 18).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 46 (2) zák. čís. 100/1931.

Čís. 13278.

Převod směnek směnečnoprávním odevzdáním působí jen převod abstraktního směnečnoprávního nároku, není však o sobě ještě postupem nároku z právního důvodu, který by byl občansko-právním valutovým podkladem směnečného závazku. Na právním poměru smluvních stran se nic nezměnilo, a mohl by dlužník namítati svému věřiteli zánik jeho obecnoprávní pohledávky j e n, kdyby uhradil dluh směnečnému věřiteli.

Zůstala najmě nedotčena práva obecnoprávního věřitele, jež mu vplynula ze záručního prohlášení, týkajícího se obecnoprávního poměru. Šlo o jeho zajištění jednak jako věřitele z obecnoprávního poměru, jednak jako osoby zavázané postihem z převodu směnek.

(Rozh. ze dne 9. února 1934, R II 20/34.)

Manželé B-ovi dlužili žalobci 24.000 Kč, a podepsali mu směnky, jež žalobce postoupil Pozemkovému úřadu. Žalovaní zaručili se žalobci za dluh B-ových. Ježto na manželích B-ových nebylo lze zaplacení vydobýti, domáhal se žalobce placení na žalovaných. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest správné, že směnečná pohledávka byla postou-